

ДИЛЯН БЕНЕВ РЕСПЕКТЪТ

chitanka.info

Ангел свърши с курорта и се качи на влака за столицата. И както често го правеше, влезе в предпоследния вагон — но този път си намери място в последния. В това отношение винаги му вървеше. Щом с пътуване без билет за запазено място той неизменно сядаше някъде.

След като се настани най-отзад, със задоволство забеляза, че на един метър зад него имаше тоалетна. А той пиеше доста вода. Значи за него бе повече от важно. Не дай си Боже да нямаше и трябваше да ходи в другите вагони. Но ако там бъде заето, щеше да чака. А докато чака (както не можеше дълго да задържа), току-виж би направил белята. Затова тоалетната му бе особено свидна, изваждайки добър късмет. И както не беше спал през нощта, щом видя, че влакът потегли, той се отпусна на седалката да подремне малко. Това особено му се услаждаше на път. Иначе как да минава времето? Вестници избягваше да чете. Криминалните и порнографските истории изобщо не го вълнуваха. Но изобилстваха в повечето вестници. Така че който и вестник да беше купил — все едно! Сякаш хората затова бяха хора, за да ги тормозят с подобни факти. И глупостта да ги завладява все помело — до пълната си победа! Затуй Ангел предпочиташе съня, та хем и мозъкът му да отпочине.

Но за жалост тъй се получи, че в процеса на движение не само че не можеше да заспи, но и в един момент съвсем се изнерви от шумната чалга, която огласи целия вагон. А тя идваше от транзистора на един човек, седнал на страничната седалка вляво. Същият беше с домочадието си и тъй високо започна да говори с тях, че пиейки бирата си, хич не му заговори съвестта, че има и други хора, на които пречи, за да се почувства недосегаем. Без никой да го притеснява. Дори най-малко Ангел. Който, възмутен, все пак се успокои с мисълта, че ще слязат на някоя следваща гара, щом нищо във външния им вид и облекло не говореше обратното. Ала се оказа точно то — че и те бяха за столицата. Ангел съвсем се отчая. Пък и никак не му беше в характера да се разправя с подобни хора. Тя самата контролорка не успя, идвайки след малко, че какво остава такъв като него. Примири се със случая, докато не видя появата на двама дежурни полицаи. Явно същата им бе казала. Те за нула време взеха данните от личната карта на човека с транзистора. А на въпроса къде отива — същият, с фъфлене, отговори, че отивал на работа в столицата. Там го чакали. И с такава осанка го каза — все едно бе най-важният човек, когото можеха

да очакват. Сетне полицаите му казаха да намали музиката и да говори по-тихо, и бързо си тръгнаха. Но Ангел направо се изуми, че не приложиха по-крути мерки. И с пълно основание, щом се видя, че оня и семейството му не само че не си взеха бележка, но и продължиха старата песен на нов глас, от който глас Ангел и околните изпаднаха в една непоносимост — с ясното съзнание, че истинската причина за нея идваше не толкова от това безогледно семейство, колкото от самата конструкция на вагона. Без купета с две редици седалки, също като автобус. Така тези вагони ставаха по-скоро за късо разстояние, а не за дълго. Сякаш умишлено бяха въведени, ЗА ДА НЕ МОЖЕ ЧОВЕК ДОРИ И КОГАТО ПЪТУВА, ДА ОСТАНЕ САМ СЪС СЕБЕ СИ И ДА ЗАВИСИ ОТ ДРУГИТЕ.

Ангел повече не издържа, взе си багажа и логически отиде в другия вагон. Толкова се почувства изнервен, че веднага му се прииска да пуши. Но имаше забрана. Тази дяволска забрана! Че дори и в ресторанта! Същински ужас! Една цигара да не изпуши. А беше в сила, откакто изгоряха два спални вагона по линията София — Добрич. Уж било от неизгасена цигара, а всъщност причината била друга. Обаче, искайки да се потули, управата въведа тази забрана — хем да покаже грижа към човека, хем да го удари и по тази естествена нужда. Особено ако бе заклет пушач.

Няма как, Ангел кандиса с желание отново да заспи и да му отпочине мозъкът. Без който човек никак не би се отличавал от животното. Макар че някои хора и с мозък бяха повече от животни!

После той най-после заспа. И сигурно нямаше да бъде най-краткият му сън, ако в същата минута влакът не спря изведнъж и не се появиха двамата полицаи, казвайки заповедно на всички по-бързо да слязат, затуй че имало бомба. Хората буквално се панираха. Станаха веднага — кой с багаж, кой без багаж. А да не говорим за Ангел... Той дори и водата си не взе, воден от инстинкта си по-скоро да скочи и да остане невредим. За две минути всички се отдалечиха и зачакаха. През това време взеха, че дойдоха още полицаи, че и линейка. И претърсващи обстойно влака, с такава показност го правеха като в холивудски филм, че само дете нямаше бомба и да осмисли създамата се паника. А бяха внушили такъв респект с действието си, без да разберат, че ако действително бе такъв след кой да е атентат, тероризмът не само щеше да изчезне, но и никой не би дръзнал да дава

фалшив сигнал за бомба, АКО НАИСТИНА ИМАШЕ СТРАХ НЕ САМО ОТ ПОДОБНИ ХОРА, НО И ОТ САМАТА СИСТЕМА.

След час и нещо Ангел се качи отново на влака и пристигна успешно в столицата, без да забрави още дълго случилото се.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.